

[Justitsministeren.]

afholdt et møde mellem repræsentanter for anklagemyndighederne i Norge, Sverige og Danmark med en dansk statsadvokat som indleder og med det spørgsmål som et af emnerne, om man kunne begrænse anvendelsen af varetægtsfængsel.

Vi følger altså i justitsministeriet spørgsmålet med det formål, når vi finder tidspunktet egnet, at søge belyst mulighederne for eventuelt at få gennemført en bestemmelse om begrænsning i anvendelsen af varetægtsfængsel, begrænsning udover de begrænsninger, der i den senere tid allerede er gennemført ved en større tilbageholdenhed fra anklagemyndighedens side.

Bjerre: Jeg takker den højtærede justitsminister for besvarelsen. Der er jo således tilsyneladende ingen uenighed mellem os i vor principielle opfattelse, og jeg tror i og for sig heller ikke, der er nogen større uenighed mellem os med hensyn til, hvorledes man kan nå til en begrænsning, for selvfølgelig er det ganske klart, at det er på domstolens ansvar, at fængslingerne foregår. Det, som jeg fremhævede i begrundelsen af mit spørgsmål, var, at man måtte lægge mere an på at forsvare undladelse af fængsling, og alene heriligger der et meget vidt spillerum. Det er meget vanskeligt for en dommer på et foreliggende grundlag, når alle regler er overholdt, og det hele ser godt og rigtigt ud, at undlade at afsige fængslingskendelse. Jeg er glad for ministerens udtalelser, som jeg takker for, og jeg håber, at der må komme noget godt ud af dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Steincke* til justitsministeren.

Vil justitsministeren oplyse, hvad der er foretaget og eventuelt agtes foretaget for at søge at sikre overholdelsen af lov om hunde af 18. maj 1937, særlig lovens §§ 10 og 13, jfr. § 16?

Steincke: Når undertegnede hundeven har ønsket at stille det anmeldte spørgsmål til den højtærede justitsminister, er grunden den, at jeg i den sidste tid, formodentlig fordi det var mig, der gennemførte denne lov i 1937, har modtaget forskellige henvendelser dels gående ud på, at loven aldeles ikke overholdes i praksis, dels anførende hårrejsende eksempler på flokkevis omstrejfende hundes overfald særlig på får. Enkelte af disse henvendelser har jeg ladet gå videre til justitsministeriet, den sidste

står jeg med her. Den er ledsaget af forskellige avisudklip, bl. a. et af 14. februar fra „Aalborg Stiftstidende“, hvori det omtales, at dagen før var 17 får blevet mishandlet eller dræbt af omstrejfende hunde på Årskanten. Fårene tilhørte en gård-ejerske, der nu for tredje gang i løbet af et par måneder har haft besøg af glubske hunde og siden nytår har fået 23 af sine får mishandlet til døde, økonomisk set et tab på flere tusind kroner. Den nærmere beskrivelse er iøvrigt sådan, at mere sarte naturer ville få ondt ved at læse den.

Nu er disse hundemord på vildt eller får ganske vist ikke noget nyt. Som de ærede medlemmer, der da overværede forhandlingerne om hundeloven, vil erindre, var tilsvarende eksempler fremme dengang. Det kunne således oplyses her i landstinget, at i sommeren 1934 var der ihjelbidt 169 får og lam, 317 høns og kyllinger, 6 harer, 5 rådyr, 3 sikahjorte og 3 kalkuner, samt skambidt 1 gedebuk, 5 får, 10 kyllinger, 2 heste, 16 voksne mennesker og 8 børn — et ganske antageligt resultat under så fredelige forhold som i 1934. Og forbryderne var 40 schæferhunde, 3 bulldogger, 1 tysk korthår, 1 engelsk politihund, 1 grævlingehund — den må jo have haft højhedsvanvid —, 1 grand-danois og 40 af uavgivne racer. Det var forøvrigt samme år, landbrugsministeriets erhvervsdirektorat erklærede, at rationel fåreavl var udelukket, hvis der ikke indførtes et forbud mod schæfer- og politihunde, en tanke, som fik tilslutning fra De samvirkende Husmandsforeninger, ligesom De danske Landboforeninger kort efter henstillede, at schæferhunde og krydsninger heraf skulle føres i bånd og omstrejfende hunde af denne art skulle kunne nedskydes uden varsel. Det er dog, som anført, langt fra schæferhundene alene, der har disse morderiske tilbøjeligheder, når de er på fri fod.

Men ud fra disse erfaringer og ud fra forhandlingerne om hundeloven kan man ikke rigtig forstå disse stadige klager over lovens ikke-overholdelse og myndighedernes påståede valenhed. Jeg synes dog, det er naturligt, inden der eventuelt foretages videre, at bede den højtærede justitsminister oplyse, hvad der er foretaget, eventuelt agtes foretaget for at søge at sikre overholdelsen af særlig lovens §§ 10 og 13, eventuelt § 16. Jeg tror nok, det fra visse sider vil blive hævdet, at bestemmelserne i § 10, stk. 4, hvorefter det i de rene landkommuner påhviler besidderne af en hund under strafansvar at drage omsorg for, at den ikke strejfer om i tiden fra 15. marts til